

48. AZ ISTEN ÁLTAL KÉSZÍTETT ORSZÁG

Jel. 22. fejezet

I. A Szent Város belülről

Miután János már megnézte a szent várost kívülről, most a város belső dolgaira irányítja figyelmét az angyal. Különösen két dolog ragadja meg mindjárt az apostol figyelmét. Az élet folyója, amelynek forrása a királyi szék alatt van. Az élet fája, amely a folyó felett egy kaput vagy egy diadalívet képez.

János apostol úgy látja, hogy az élet folyója egy csodálatos utca közepén folyik végig. Ezt az utcát az „*Ő utcája*”-nak (2. vers) nevezi János, ami valószínűleg azt jelenti, hogy az Isten nevééről neveztetik. Az utca méreteit sejteti velünk az a tény, hogy az élet folyója ott folyik az utcán. Mivel ez a folyó az Isten és a Bárány királyiságától ered, ez egyúttal az utca jellegét, és rendeltetését is meghatározza.

Az élet fájáról pedig egészen különös dolgokat mond el az apostol. Az egész Bibliában csak János apostol ad részletes leírást az élet fájáról. A fa egyik különlegessége, – János leírásából legalábbis úgy tűnik –, mintha két törzse lenne „*a folyóvízen innen és túl életnek fája van*” (2. vers), az élet folyójának egy-egy oldalán. Mivel azonban az apostol csak egyetlen fáról beszél, ezért ez azt jelenti, hogy a folyót átölelve, fölötté egyetlen törzssé forr össze, egy csodálatos kaput és talán még hidat is képezve a folyó felett. A másik különlegessége pedig az, hogy minden hónapban újra hoz, és újra érlel gyümölcsöket. Talán ennek az ismeretnek a hátterén jobban megérthetjük, hogy miért mennek a megváltottak hónapról-hónapra Jeruzsálembe: „*lesz, hogy hónapról-hónapra és szombatról-szombatra eljő minden test engem imádni, szól az Úr*” (Ésai. 66,23.).

A megértést segíti még a fa harmadik különlegességének ismerete. A fa „*levelei a pogányok gyógyítására valók*” (2/b. vers).

A „*pogányok*”-nak fordított szó az eredeti szövegben: „népek, törzsek, nemzetek”-et jelent. A Biblia íróinak gondolkodásában, a zsidókon kívüli népek mind pogányoknak számítottak, ezért fogalmaz így János apostol is. Károli számára egyértelműbb lett volna, ha más szót választ a lehetőségek közül, mint ahogyan tették ezt más fordítók. Eszerint tehát ezek a „*pogányok*” alatt a megváltott embereket, azaz népeket kell érteni.

Ez a gyógyítás természetesen nem a betegségekből való gyógyítást jelenti, hiszen János már korábban kijelenti, hogy Isten országában nem lesz fájdalom, tehát betegség sem, mert „*Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak*” (21,4.).

A megváltottak feltámadásával kapcsolatban három változást említ a Biblia. A korinthusiakhoz írott levelében két dolgot említ Pál apostol:

„Romolhatatlanságban”, illetve „halhatatlanságban” (1Kor. 15,50-54.) támadnak fel a megváltottak. A filippibeliekhez írott levelében pedig még egy dolgot említ: „*elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez*” (Fil. 3,21.). Ezek a kijelentések viszont nem tesznek említést az emberek alkatában bekövetkezett változásról, ami szintén a bűn következményeként jelent meg. Kezdetben ugyanis „*óriások voltak a földön abban az időben, sőt még azután is*” (1Móz. 6,4.), de ahogy az életkoruk drasztikusan lerövidült, úgy a természetük is fokozatosan mindig kisebb lett. Ezért azt feltételezzük, hogy mivel ennek a változásáról nem tesz említést a Biblia a feltámadással összefüggésben, ebből arra lehet következtetni, hogy ezt a méretbeli különbözőséget fogja meggyógyítani, vagyis helyreállítani az élet fája levelének a fogyasztása.

Ellen White írásának segítségével prdíg még jobban megérthetjük ezt a különleges kijelentést.

„A halottak olyan természettel támadnak fel, amilyennel a sírba szálltak. Ádám is a feltámadt sokaság között áll. Alakja méltóságteljes, alig kisebb, mint az Isten Fiáé. Élesen különbözik a későbbi nemzedékektől. Ez is mutatja, hogy az emberiség elkorcsosult... A rég elvesztett Édenbe – az élet fájához – visszavitt üdvözültek azonban növekedni fognak, mígnem elérik a kezdetben kapott méltóságteljes magasságukat. A bűn átkának utolsó maradványa is eltűnik.” (EGW: NK. 573,1.)

Ebben a városban „*semmi elátkozott nem lesz többé*” (3. vers). Az átok a bűn következménye világunkban, az első bűneset óta. Mivel azonban az új Földön már nem lesz bűn, ezért elátkozott dolog sem lesz. Ebben a városban egy teljesen megváltozott viszonyok és körülmények között élhetnek az emberek. Az Isten személyes jelenléte képezi ennek a garanciáját.

János apostol azt látja, hogy a megváltottak között lesznek olyanok, akiknek az a kiváltság jut, hogy Isten közvetlen közelébe lehetnek, mert ők lesznek Isten szolgálói, az „*ő szolgálói szolgálnak néki*” (3. vers). Ezzel a kijelentéssel ismételt utalást tesz János a 144.000 kiváltságára, amiről már korábban már a hetedik fejezetben is említést tett: „*Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában; és aki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettük*” (7,15.). Ezt erősíti még az az utalás is, hogy ezeknek a szolgálóknak a homlokukon ott van az Ő neve, vagyis az Atya neve: „*az ő neve homlokukon lesz*” (4. vers). Ugyanezt korábban a 144.000 homlokára írva látta János: „*látám, és ímé egy Bárány áll Sion hegyén, és ő vele száznegyvennégy ezeren, akiknek homlokán írva van az ő Atyjának neve*” (14,1.). Ugyanakkor ez azt is jelenti, hogy bár szolgálnak Istennek, de nem szolgai minőségben, hanem mint egy szerető atya fiai.

A bűntől való szabadulás csodálatos, és talán a legnagyobb bizonyítéka az, hogy a megváltottak láthatják az Atya orcáját. Ebben a kijelentésben láthatjuk a Jézus által adott ígéret beteljesedését. „*Boldogok, akiknek szíve tiszta, mert ők az Istent meglátják*” (Mt. 5,8.). Meglátni azt, Aki szeretetének és kegyelmének

megnyilatkozásaként elrejtette magát a bűnössé vált ember előtt. *„Bizony Te elrejtőzködő Isten vagy, Izráelnek Istene... a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték el orcáját ti előttetek”* (Ésai. 45,15; 59,2.). Elrejtette magát, mert az Ő dicsősége megemésztő tűz a bűnbesüllyedt ember számára. *„Mert a mi Istenünk megemésztő tűz... Mert az Úr, a te Istened emésztő tűz”* (Zsid. 12,29; 5Móz. 4,24.). Mózes elől is ezért rejtette el magát Isten a dicsőség felhőjében: *„Orcámat azonban nem láthatod; mert nem láthat engem ember, élvén”* (2Móz. 33,20.). A megváltottak azonban most már megláthatják Őt, mert többé semmi bűn, és semmi elátkozott nem lesz, ami elválasztaná őket az Istenüktől.

II. A szent próféták Istene

Ebben a fejezetben Jézus megint úgy mutatkozik be, hogy a Jelenések könyvében adott kinyilatkoztatások Tőle származnak. Először úgy jelenti ki magát, mint *„a szent próféták Istene”*, aki elbocsátotta *„az angyalát, hogy megmutassa szolgálóinak azokat, amiknek meg kell lenni hamar”* (6. vers). De hogy senki se értse félre ezt a kijelentést, ezért a következő versekben még tesz egy kiegészítést ehhez a kijelentéséhez: *„Én Jézus küldöttem az én angyalomat, hogy ezekről bizonyosságot tegyen néktek a gyülekezetekben”* (16/a. vers). Ez azt is jelenti, hogy az ószövetségi próféták is Jézustól kapták a különböző időkre vonatkozó kinyilatkoztatásokat. Péter apostol leveléből is ezt érthetjük meg. *„Amely idvesség felől tudakozódtak és nyomozódtak a próféták, akik az irántatok való kegyelem felől jövendöltek: Nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelenté azt ki a Krisztusnak öbennük levő Lelke”* (1Pét. 1,10-11.). Ez azt jelenti, hogy az egész Szentírás Jézus Krisztustól származó üzenet az emberek felé. Milyen jó volna, ha ezt azok a keresztyének is megértenék, akik leragadnak az újszövetségi iratoknál, mert azt hiszik, hogy csak azon keresztül szól hozzájuk Jézus.

Ugyanakkor itt, a kinyilatkoztatás végén, Jézus újra megerősíti azt, hogy *„Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, az első és az utolsó”* (13. vers). Az *„én Vagyok”* meghatározás a mindig „VAN”, az örökké létező Isten önmegjelölésére használt fogalom: *„Így szólj az Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem ti hozzátok”* (2Móz. 3,14.). Ez a megjelölés épp úgy érvényes a Fiú Istenre, mint az Atyára. A bemutatkozás másik részét hasonlítani lehetne a nálunk használatos „A-tól-Z-ig” kifejezéshez. Ez a szólásmód a teljességet, a maradéknélküliséget jelenti. Jézusra vonatkoztatva pedig még azt is jelenti, hogy ami van a teremtett világmindenségben, az mind Tőle származott. *„Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett”* (Jn. 1,3.). *„A te Teremtőd, seregeknek Ura az Ő neve, és megváltód Izráelnek Szentje, az egész föld Istenének hívattatik”* (Ésai. 54,5.). Ugyanakkor pedig még jelenti azt is, hogy a megváltás tervében minden az Ő nevéhez kötődik, elejétől a végéig.

A bemutatkozás harmadik változatában Dáviddal kapcsolja össze magát Jézus. *„Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ága”* (16/b. vers). A gyökér azt jelenti, hogy

Dávid Elődje és Őse Ő, akitől Dávid is származott. Az ág pedig arra utal, hogy Jézus, mint Messiás, a Dávid családjából fog megjelenni. Ugyanerre a tényre hivatkozott Jézus akkor, amikor a farizeusokat megkérdezte. *„Miképpen vélekedtek ti a Krisztus felől? Kinek a fia?... Ha Dávid Urának hívja őt, mi módon a Fia?”* (Mt. 22,42; 45.).

Végezetül pedig még azt mondja el Jézus önmagáról, hogy *„én vagyok... ama fényes és hajnali csillag”*. (16/b. vers). Ezzel azt akarja megerősíteni Jézus, hogy a világ sötétségében mindig Ő volt az, aki biztosan világító eszközzé tette a prófétai beszédet: *„És igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben”* (2Pét. 1,19.). Ugyanakkor a prófétai üzenet végcélja is Ő. Ugyanis az a prófétai üzenet, amelyik Istentől származik, az mindig oda vezet, hogy az igazi hajnalcsillag támad fel a szívekben, vagyis maga Jézus Krisztus.

III. A kijelentett üzenet hitelesítése

Először János apostol szeretné személyes befolyásával megerősíteni, hogy a leírt kinyilatkoztatás Istentől származó üzenet: *„Én János vagyok az, aki ezeket hallottam és láttam”* (8/a. vers). Nem másod vagy harmadkézből vett üzenet ez, hanem közvetlenül az Istentől származik.

János után Jézus is hitelesíti az üzenetet azzal, hogy elmondja, hogy Ő küldte el az angyalát, hogy mindezeket megjelentse Jánosnak: *„Én Jézus küldöttem az én angyalom, hogy ezekről bizonyosságot tegyen néktek a gyülekezetekben”* (16/a. vers). A kinyilatkoztatást végző angyal azonban csak szolgatárs: *„szolgatársad vagyok néked, és a te atyádfiainak a prófétáknak, és azoknak, akik megtartják e könyvnek beszédeit”* (9/a. vers). Ez viszont azt jelenti, hogy ezt a prófétai könyvet megtartani csak egy aktív, tevékeny életmód mellett lehet, és ennek az aktivitásnak a szolgálatban kell kifejeződnie. Akinek életében nincs szolgálat (személyre szabottan), az a valóságban nem is tartja meg. Aki hisz Jézus Krisztus dicsőséges visszajövetelének közelségében, az kell, hogy erről beszéljen is másoknak, mert *„az idő közel van”* (10. vers). Mivel az angyal csak szolgatárs, ezért visszautasítja János magatartását, amikor az leborulva imádni akarja: *„Az Istent imádd!”* (9/b. vers).

Ahogy a könyv elején, úgy itt a végén is hangsúlyt kap az, hogy a próféta-ságnak ez a könyve nem lehet titok, ezt mindenkinek meg kell ismerni és érteni. Ezért Jánost felszólítja az angyal: *„Be ne pecsételd e könyv prófétálásának beszédeit”* (10. vers). Nem bepecsételni annyit jelent, hogy mindenki számára érthető módon hirdetni kell a könyv prófétálásának beszédeit. Ez a kijelentés ellentétét képezi nagyon sok hittudós állításának, akik szerint a Jelenések könyve egy titok. Valószínűbb azonban az, hogy akik ekként gondolkodnak, azok abba a kategóriába tartoznak, akikről már Ésaías próféta is jövendölt. *„Mert rátok önté az Úr a mély álomnak lelkét, és bezárta szemeiteket, a prófétákat, és fejeiteket, a nézőket befedezte; És lesz mind e látás néktek, mintegy bepecsételtetett írás beszédei, amelyet oda adnak egy írástudónak, mondván: Olvasd, kérlek, és ő szól: Nem*

tudom, mert bepecsételtetett... Ezért én is csodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon csodálatosan, és bölcsének bölcsessége elvész, és értelmeseinek értelme eltűnik.” (Ésai. 29,10-11; 14.).

Nem lehet bepecsételt titok ez a könyv azért sem, mert Jézus kétszeresen is egy áldásígérethez köti a benne foglalt üzenet megtartását. Már a könyv első verseiben azt mondja: *„Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megíratnak abban”* (1,3.). Majd pedig a könyv utolsó fejezetében megismétli: *„Boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit”* (22,7.). Cselekedni valamit, azzal összhangban élni csak akkor lehet, ha világossá és érthetővé vált annak lényege.

Ebben a részben újra elmondja Jézus, hogy a Jánoson keresztül adott üzenet a korábban bemutatott hét gyülekezet részére szól: *„Én Jézus küldöttem az én angyalomat, hogy ezekről bizonyóságot tegyen néktek a gyülekezetekben”* (16. vers). Ez a hét gyülekezet azonban a Keresztény Egyház egy-egy korszakát jelképezi. Az ebben a könyvben bemutatott események ugyanis időben és történelemben messze túlhaladják azoknak a gyülekezeteknek a létezését. Minden egyházkorszaknak arra az üzenetre kellett különösen figyelnie, amelyik közvetlenül azt a korszakot, illetve az akkor zajló eseményeket érintette.

A János apostol által írott prófétai könyv hitelesítésének vonatkozásában négyféle ítéletet helyez kilátásba Isten azokkal szemben, akik bármilyen változtatást mernek tenni a Tőle származó üzenetben. *„Bizonyóságot teszek pedig mindenkinek, aki e könyv prófétálásának beszédeit hallja: Hogy ha valaki ezekhez hozzá tesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra; És ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az Isten annak részét eltörli az élet könyvéből, és a szent városból, és azokból, amik e könyvben megíratnak.”* (18-19. vers). Ha pedig Isten eltörli annak részét az élet könyvéből, aki változást eszközöl e prófétálás könyvében, akkor ezzel elveszíti a halhatatlanságot, és így az örök halál lesz a végső sorsa. Elesik attól a lehetőségtől, hogy megdicsőülten részt vehessen a mennyei Jeruzsálem, és az új Föld életében. Nem részesülhet a Jelenések könyvében említett egyetlen ígéletben és áldásban sem. Végül pedig a bűn büntetéseként a *„könyvben megírt csapásokat veti Isten arra”* (18. vers).

Az Istentől jövő áldás feltételeként két igényt is támaszt Isten velünk szemben: *„Boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit.”* (7. vers), *„Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait.”* (14. vers). Ez a parancsolat ugyanaz, mint amely a Sínai hegyen adatott, vagyis az örök erkölcsi törvény. Ezzel a feltétellel jogot nyernek az élet fájához, és a Szent Városba való belépésre. Isten utolsó figyelmeztetéseként hangzik el ez a kijelentés, az Isten törvényét semmibe vevő világ számára. De figyelmeztetés ez azoknak is, akik abban a hitben ringatják magukat, hogy Jézus halálával érvényét veszítette Isten törvénye.

Szükségesnek tarom megjegyezni, hogy a legrégebbi kéziratokban kétféle változatban fordul elő az, amit a 14. versben olvashatunk. Az egyik szerint *„akik*

megtartják az Ő parancsolatait”, míg a másik szerint *„akik megmossák ruháikat”*. A kétféle változat nagyon hasonlít egymáshoz a görög szövegben, amiből az következik, hogy valószínűleg a másolók tévesztették el azt a néhány betűt.

„Akik megtartják az Ő parancsolatait” – „HOI POIÚNTESZ TASZ ENTOLASZ AÚTOÚ”

„Akik megmossák ruháikat” – „HOI PLÚNONTESZ TASZ SZTOLASZ AÚTÓN”

Ma már azonban nem tudjuk, hogy melyik volt az eredeti, mert mindkettő beleillik a Jelenések könyvének az üzenetébe és a stílusába is. (Lásd: 12,17; 14,12; 7,14; 16,15. v.ö: Jn. 14,15; 21; 15,10; 1Jn. 2,3-6.). A második változat már elhangzott egyszer János látomásaiban, amikor a 144-000-ről adott kijelentést: *„megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében”* (7,14.), ami egyértelmű utalás a megszentelődés folyamatára. Viszont egyetlen ember életében sem meg végbe a megszentelődés, ha nem igyekszik azon, hogy megtartsa az Isten parancsolatait. Jézus is ezért mondta azt, hogy: *„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok”* (Jn. 14,15.). Ilyen értelemben a kétféle változat nem ellentétes kijelentés, hanem szinte kiegészíti egymást.

IV. A központi üzenet

A Jelenések könyve üzenetének központi gondolata az, hogy *„ímé hamar eljövök”* (12. vers). Ezzel összefüggésben a Szentlélek és a menyasszony azt mondják erre, hogy *„Jövel!”* (17. vers). És aki hallja ezt az üzenetet, szintén azt mondja, hogy *„Jövel!”*. A Bibliában a *„hallani”* szónak mélyebb jelentése is van, mint a köznapi beszédünkben. A Biblia szerint csak az hall meg valamit, akinek van füle a hallásra, vagyis akiben van készség arra, hogy meghallgassa azt, amit Isten mond. Jelen esetben a hallani szó magába foglalja a megértést is. *„Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez... És valaki hallja én tőlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez”* (Mt. 7,24; 26.). Az egyes szám alkalmazása arra utal, hogy az üdvösség személyes ügy, nem üdvözülhetünk a gyülekezettel vagy az egyházzal. Mindenkinek személyesen kell válaszolnia Jézusnak, egyénenként kell kinyilvánítania óhaját és vágyakozását a második advent tekintetében, hogy: *„Jövel!”*.

Míg egyik oldalról Jézust sürgeti a hívás, hogy *„Jövel!”*, addig a másik oldalon pedig az ember felé hangzik Isten hívása: *„Aki szomjúhozik, jöjjön el, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen”* (17. vers). Az ajánlat mindenki felé hangzik, senki elől sincs elzárva az üdvösséghez vezető út. Ez a kinyilatkoztatás semmisnek ítélt minden olyan tanítást, amely szerint egyesek eleve arra vannak ítéelve, hogy elveszenek. Aki örökölni akarja a halhatatlanságot, felhívást nyer arra, hogy merítsen az élő vízből. Merítsen ingyen, minden térítés nélkül. Az örök élet nem a mi cselekedeteink jutalma, hanem Isten ingyen ajándéka. Mindenki elveheti ezt az ajándékot, csak akarnia kell.

Az idő közelsége azonban nemcsak Jézus visszajövetelére figyelmeztet. Közel van az is, amikor a mennyei ítéletben Jézus Krisztus kimondja a megváltozhatatlan döntést, amely szerint mindenki sorsa eldőlt és örökre lezárult. *„Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is”* (11. vers). Bár vannak olyanok, akik ebben a kijelentésben csak azt látják, hogy az Isten részéről nem történik beavatkozás az ember szabad akarati döntésébe. Mindenki szabadságot nyer arra, hogy saját választása szerint éljen, amivel nyilvánvalóvá válik igazi jelleme. Van azonban ebben a kijelentésben egy szó, amely nem engedi az ilyen irányú értelmezését ennek a szakasznak, az *„ezután”*. Ez a szó egy idő-meghatározó kijelentés, amely azt jelzi, hogy Jézus egy bizonyos időben mondja el ezeket a kijelentéseket. A következő vers alapján pedig azt mondhatjuk, hogy Jézus visszajövele előtt kell bekövetkezni annak, amikor Jézus mindenkinek örökre lezárja sorsát ezzel a kijelentésével.

A Jelenések könyve még egy nagyon fontos dolgot szeretne hangsúlyossá tenni: azt ugyanis, hogy Isten mindent helyreállít az új Földön abból, amit Ádám és Éva elveszített. *„És monda az, aki a királyiszéken ül vala: Ímé mindent újjá teszek”* (21,5.).

Az emberi család ugyanis elveszítette Isten látásának a lehetőségét. Az új Föld lakosai azonban újra *„látják az Ő orcáját”* (4. vers). Elveszítették ártatlanságuk öltönyét, a dicsőség ruháját, a megváltottak viszont tiszta és ragyogó fehér gyolcsba öltözhetnek fel, ami *„a szentek igazságos cselekedetei”* (19,8. vers). Elveszítették azt a csodálatos otthont, amit Isten készített nekik Édenben, Isten gyermekei azonban visszakapják a helyreállított Édent, az élet fájával és folyójával együtt (22,1-2.). Elveszítették azt a lehetőséget, hogy az élet fájáról ehessenek, az üdvözültek azonban örökké élvezhetik annak *„gyümölcsét* (2. vers). Elveszítették a teremtet világ feletti uralmat, a győzők seregének azonban megígéri Jézus, hogy ezt is visszakapják, és sokkal nagyobb hatáskörrel, mint amivel Ádám rendelkezett: *„Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszekembe üljön velem”* (3,21.). Elveszítették a biztonságot és a nyugalmat, a megváltottak viszont békeességben és félelem nélkül élhetnek örökké, mert az Isten sátora az emberekkel marad: *„az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük”* (21,3.).